

CRISTINA
ALGER
**SOTIA
BANCHERULUI**

Traducere din limba engleză
TIBERIU ENACHE

CRISTINA ALGER este autoarea romanelor de succes *Girls Like Us*, *The Darlings* și *This Was Not the Plan*. A absolvit dreptul la Harvard College și la New York University și, înainte de a se dedica scrisului, a lucrat ca analist financiar și avocat. În prezent, locuiește în New York împreună cu soțul și copiii și lucrează la cel de-al cincilea roman al său.

ARMADA

PROLOG

Foarte puține avioane au primit autorizare de decolare de pe aeroportul RAF Northolt din Londra. Curenții erau puternici, lapovița reducea vizibilitatea la zero. Era o singură pistă la Northolt, iar avioanele private se îmbulzeau să o folosească. Era șase dimineața. Multimea de pasageri care se afla în zona de așteptare era mică, dar nerăbdătoare. Majoritatea erau oameni de afaceri care aveau întâlniri la prima oră în Paris, Luxemburg ori Berlin. Unii aveau zborul rezervat de corporația lor; alții aveau propriile avioane private. Nu erau persoane cărora să le placă să aștepte.

Un rus pe nume Popov începuse să facă scandal. Urla simultan la femeia din spatele ghișeului și la persoana cu care discuta la telefon. Niciuna nu îi oferea răspunsul pe care îl căuta, așa că alterna între ele, volumul vocii sale crescând până putea fi auzită în întregul terminal. Însoțitoarea lui de sex feminin, o blondă plăcătoare, cu haină din blană de vulpe și teniși, se holba în telefon. Părea obișnuită cu ieșirile lui. Restul lumii se uita la Popov. Pasagerii lăsau ziarele jos sau își întorceau privirile curioase. Cu o înălțime de 1,93 metri și căntărind cel puțin 127 de kilograme, Alexei Popov era greu de ignorat, în special atunci când era nervos.

– Înțeleg, domnule, îi răspunse din nou femeia de la ghișeu, încercând să își păstreze profesionalismul în fața debitului verbal al bărbatului. Si îmi pare rău pentru neplăcerea creată. Dar, din motive de siguranță, vă recomandăm...

Popov înjură în rusă și își aruncă telefonul. Femeia de la ghișeu se feră; doi agenți de pașă se apropiară sprinten să vadă pentru ce se face atâta tam-tam. Până și blonda era atentă acum. Îl apucă pe Popov de braț și îi șoptică ceva la ureche, încercând să-l calmeze.

Thomas Jensen stătea în colțul terminalului și privea întreaga scenă cu un interes moderat, din spatele unui nou număr al ziarului *Financial Times*. Asemenea celorlalți pasageri prezenți în aeroport în acea dimineață, Jensen purta costum și avea la el o servietă. Cu părul grizonant, pieptănat atent și încălțat cu mocasini săi scumpi, Jensen părea exact ce era: un absolvent de Oxford cu un trecut în finanțe și cu un cont bancar substanțial. Spre deosebire de ceilalți pasageri, Jensen nu era bancher sau o figură importantă în industrie. Cu toate că se afla în Northolt în interes de afaceri, acestea erau de cu totul altă natură. Lucra pentru o agenție guvernamentală, într-o funcție de care puțini știau că există. Singurul indiciu care sugera faptul că slujba lui Jensen nu era una de birou, ci mai degrabă o întreprindere periculoasă și uneori violentă, era forma distinctă a nasului, care fusese odată rupt. Deși suferise accidentări mai grave, nasul încă îl mai deranja. Din acest motiv, păstra mereu o batistă cu monogramă în buzunar. O scoase acum și își șterse nasul cu ea, în timp ce îi privea discret pe ceilalți pasageri din zona de așteptare.

Din pricina scandalului iscat de Popov, doar Jensen observă atunci când un bărbat și o femeie traversară rapid terminalul și ieșiră pe ușa care ducea către pistă. Jensen se ridică, își puse batista înapoi în buzunar și se apropie de fereastră. Studie figura suavă a femeiei care mergea ușor încovoiată din cauza vântului, cu părul înfășurat asemenea lui Jackie Onassis, într-o eșarfă neagră, care îl proteja de ploaie. Bărbatul era bine făcut și cu un cap mai înalt decât femeia. Când se întoarse, Jensen îi observă ochelarii cu ramă de bagă, precum și părul cărunt. Bărbatul își aşeză protector mâna pe umărul femeii în timp ce se îmbarcau într-un Gulfstream G450. Avionul lor era cel mai mare și mai scump dintre cele care se aflau în acea dimineață la Northolt. Buletinele de știri urmau să relateze mai târziu că era condus de un pilot

excepțional. Omar Khoury petrecuse un deceniu în Forțele Aeriene din Regatul Saudi, înainte să se angajeze la o companie privată. Era un profesionist în adevăratul sens al cuvântului, pe care e puțin probabil să-l fi speriat condițiile inadecvate de zbor. Aproape imediat după ce ușile aeronavei s-au închis, au primit permisiunea de decolare. Popov încă urla referindu-se la întârziere, când aeronava G450 începu să ruleze pe pistă, urmând ca mai apoi să dispară pe cer.

Odată ce avionul se desprinse de pământ, Jensen îi împătușă ziarul și-l băgă sub braț. Trecu pe lângă Popov, pe lângă ghișeu și părăsi terminalul. O mașină îl aștepta la stradă.

Telefonul îi sună imediat ce mașina viră pe A40, spre Londra.

– S-a făcut, spuse Jensen. Un singur avion a părăsit aeroportul, iar ei erau în el.

Închise telefonul, își desfăcu ziarul și-l citi în liniste cât dură drumul.

În mai puțin de o oră, contactul cu aeronava G450 se pierdu. Undeva deasupra Alpilor francezi dispără pur și simplu de pe radar, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

MARINA

Marina stătea pe balconul apartamentului său de la Le Meurice și privea luminile strălucitoare ale Parisului. Privelîștea era spectaculoasă, mai ales noaptea. La vest, Turnul Eiffel și Roata Mare erau iluminate, în contrast cu cerul negru. Pe partea cealaltă a străzii Rivoli, Grădinile Tuileries străluceau ca și cum ar fi fost luminate din interior. Marina se gândi să își trezească logodnicul, pe Grant, ca să se poată bucura împreună de priveliște. Dar avea să fie timp și pentru asta. Călătoria lor abia începea. Marina se așeză la masă. Își aprinse o țigară și trase din ea. Era bine să nu aibă nimic de făcut, receptii la care să participe, e-mailuri care să necesite răspuns. Putea citi o carte. Putea să își facă unghiile. Putea să nu facă absolut nimic. Noaptea îi aparținea. Aici, în Paris, era doar începutul.

Telefonul îi sună, scoțând-o din pepeni. Simți cum o cuprinde iritarea atunci când văzu cine o apelează.

– Duncan, răsunse ea cu o voce tăioasă. Aici e trecut de miezul nopții.

– Dormeai?

– Nu.

– Normal că nu. Ai rămas încă pe ora New Yorkului. Oricum, nu dormi.

– Asta nu înseamnă că ai dreptul să mă suni în timpul primei mele vacanțe din ultimii zece ani.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

Marina se crispă. Așa era exact motivul pentru care Grant voise ca ea să plece de la revista *Press*. De zece ani de când lucra pentru Duncan, nu își luase niciodată o vacanță. Lucra aproape în toate weekendurile, în nenumărate zile de sărbătoare. Răspundea la telefon la orice oră din noapte. Își începuse cariera ca asistentă a lui Duncan. Acum, nouă ani și jumătate mai târziu, în ciuda statutului său de editor senior la revistă, el încă își mai permitea să o trateze în felul astă. Era de douăzeci și patru de ore în concediu și el deja îi dădea sarcini. De necrezut, dar deloc surprinzător.

Marina voia să demisioneze. Îi promisese lui Grant că o va face chiar după nuntă. Zvonurile potrivit cărora tatăl lui Grant, James Ellis, urma să candideze pentru postul de președinte erau adevărate. Campania urma să înceapă în câteva săptămâni. Angajase deja o echipă de consilieri de campanie și publiciști. Avea nevoie de ei. Un miliardar orgolios din New York nu era tocmai candidatul oamenilor de rând. Dar odată ce consilierii media își făceau numărul de magie, James Ellis urma să fie transformat într-o poveste de succes a unui om muncitor, un afacerist profesionist, o alternativă la presupusul candidat al democraților – membru al elitei de la Washington – senatorul Hayden Murphy. Cel puțin, ăsta era planul. Murphy, care fusese urmărit ani buni de zvonuri legate de corupție și nepotism, era un candidat formidabil, dar cu lipsuri. Ellis știa acest lucru. Si se biziua pe el.

Marina avea îndoileile ei referitoare la capacitatea viitorului ei socru de a fi liderul lumii libere. Îl văzuse pierzându-și răbdarea cu niște oameni blânzi, care făceau greșeli mărunte; când noua menajeră adusese un alt fel de apă îmbuteliată la casa din Southampton, de exemplu, sau când un șofer ratase ieșirea către aeroportul Teterboro. Mai știa și că Grant avea o influență liniștită asupra tatălui său. Grant avea să demisioneze din postul său de investitor bancar ca să preia afacerea familiei, în timp ce tatăl său intra pe traseul electoral. În noua sa calitate de președinte al Ellis Enterprises, Grant avea să călăorească în mod constant și se aștepta ca Marina să îl însoțească. Erau lucruri pe care soția unui

director executiv al unei corporații multinaționale trebuia să le facă. Și cu atât mai mult soția fiului președintelui, dacă s-ar ajunge la asta. Nu putea să fie și jurnalist, și doamna Grant Ellis. Cel puțin, nu în același timp. Nu exista îndoială referitoare la ce era mai important pentru ea. Trebuia să își dea demisia. Făcea parte din înțelegere și, la un anumit nivel, ea ștuse asta dintotdeauna.

O clipă, Marina se gândi să demisioneze chiar atunci, la telefon. Era justificat, desigur. Oamenii de la *Press* își dădeau demisia mereu. Duncan era un redactor-șef extrem de dificil și își plătea personalul sub standardul din domeniu. Dar nu i se părea tocmai corect. După tot ce făcuse Duncan pentru ea – și după tot ce făcuseră împreună –, voia să procedeze în mod corect: în persoană, la momentul potrivit nu doar pentru ea, ci și pentru revistă.

— Ești incredibil! spuse Marina, apoi stinse țigara și intră să caute un creion. Nu ar trebui să fii în vacanță?

Duncan nu-i răspunse la întrebare. Subiectul vacanței sale, câteva săptămâni de pauză, era dureros. El nu și le dorise. Vacanța îi fusese mai degrabă impusă de Philip Brancusi, directorul executiv al companiei-mamă a *Press*, care insistase ca Duncan să folosească cele şase săptămâni pentru a renunța la băutură, o dată pentru totdeauna. Alcoolul devenise o problemă și toată lumea din redacție era conștientă de asta. Toată lumea, mai puțin Duncan.

— Notezi? întrebă el.

— Sigur că notez.

— Vreau să te întâlnesci cu cineva. Vine din Luxemburg. Nu știu cât timp are la dispoziție, așa că elibereză-ți programul. O să îți dea un stick pe care o să mi-l aduci mie. Ai foarte mare grija cu el. Si nu spune nimănu.

— Și ce ar trebui să îi spun lui Grant? Că am o întâlnire cu un european misterios?

— Cine e Grant?

— Glumești!

— Spune-i că ieși la alergat. Sau că trebuie să te întâlnesci cu un prieten vechi. E băiat mare. O să supraviețuiască fără tine patruzeci și cinci de minute.

Duncan părea iritat, ceea ce o irită și pe Marina. Apăsa pe creion, rupându-i vârful.

- Fir-ar! murmură ea, întinzându-se după un pix.

- Uite, știu că e frustrant, îi spuse Duncan. Știu că e enervant ce-ți cer. Dar e important, Marina. Conținutul e foarte delicat. Sursa mea nu are încredere în e-mailuri, fie ele și codate. Vrea să transmită datele direct. Trebuia să zbor către Geneva săptămâna trecută ca să mă întâlnesc eu cu el, dar cred că sunt urmărit.

Marina își reprimă dorința de a-și da ochii peste cap.

- De cine?

Duncan o ignoră.

- I-am spus că ești singura persoană în care am încredere.

- Nu mă mai linguși, Duncan. Bănuiesc că nu am să aflu despre ce e vorba.

Duncan făcu o pauză. Pe fundal, Marina auzi ceva ce părea a fi un plug de zăpadă. Se întrebă dacă nu cumva Duncan era în afara orașului, ascuns în casa lui de vacanță, unde își petreceea timpul tot mai des. Își făcea griji pentru el. Bea prea mult și socializa prea puțin. Când Duncan începea să bea, dramatiza și devinea paranoic. De obicei, când devinea dramatic și paranoic, o suna pe Marina.

- Vorbim când te întorci, îi spuse el. Dar, Marina... asta e. După atâția ani, cred că în sfârșit l-am găsit.

Marina se opri din scris.

- Pe cine?

- Morty Reiss.

- În viață?

- În viață.

Marina se opri, gândindu-se la absurditatea vorbelor lui Duncan. Trecuseră opt ani de la sinuciderea lui Morty Reiss. Sau, mai bine spus, trecuseră opt ani de când mașina lui Morty Reiss fusese găsită pe podul Tappan Zee, cu un bilet de adio lipit de parbriz. La câteva zile după presupusa lui sinucidere, se descoreprise că fondul de investiții al lui Morty, RCM, era una dintre cele mai mari scheme Ponzi din toate timpurile. Reiss își dăduse seama

că nu mai are încotro și se aruncase de pe pod, sau cel puțin aşa spune povestea. Totuși, trupul său nu fusese găsit niciodată. La început, Marina și Duncan avuseseră aceleași suspiciuni ca mulți alții: că Reiss își înscenase propria moarte și că dispăruse împreună cu căștigurile sale frauduloase într-o țară scăldată de soare în care nu există tratat de extrădare. Dintre toți oamenii despre care Marina scrise în articolele ei de când lucra la revista *Press*, Reiss era probabil cel mai deștept și mai nemilos escroc pe care îl întâlnise vreodată. Dat fiind faptul că Marina scrise despre figurile importante ale societății din New York – magnații de pe Wall Street, magnații imobiliari, designerii de modă, mogulii din presă –, asta spunea multe. Dacă cineva era destul de inteligent încât să dispară împreună cu banii lui, acela era Reiss. Reiss era strălucit – cât de strălucit posibil –, dar, inevitabil, toate schemele Ponzi iau sfârșit și asta era singurul lucru care o frâmânta pe Marina în legătură cu povestea RCM. Comerțul ilicit, deturare de fonduri: oricine putea scăpa basma curată după astfel de infracțiuni, dacă era destul de deștept. Furi pur și simplu banii și pleci cu ei. Dar o schemă Ponzi necesită un număr nelimitat de investitori. În lipsă de noi investitori, întreaga schemă se prăbușește asemenea unui castel din cărti de joc. Deci, de ce ar fi optat Reiss pentru o infracțiune care nu avea sfârșit? Părea prea deștept ca să facă aşa ceva. Doar dacă nu intenționase, încă de la început, să își însceneze moartea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, Marina trebuia să recunoască: Reiss avea potențialul să fie cel mai viclean escroc financiar din toate timpurile.

Odată cu trecerea anilor, fără nicio veste sau urmă de Reiss, îndoiala Marinei se transformase încet-încet în acceptare. Era într-adevăr posibil ca un om ca Reiss – a cărui față apăruse luni întregi pe toate ecranele – să dispară? Marina nu credea. Părea ceva mult prea tras de păr – chiar fantezist. Aducea mai degrabă a scenariu de film de la Hollywood decât a poveste reală. Reiss era intelligent, dar era și om. Poate că lăcomia sau orgoliul îl distrusese până la urmă.

În timp ce interesul Marinei pentru Morty Reiss începuse să pălească, cel al lui Duncan Sander înflorise într-o obsesie pură. După ce el și Marina fuseseră coautori dezvăluirilor RCM, Duncan continuase să scrie articole referitoare la Reiss și la complicele său, Carter Darling. Teoriile lui referitoare la locul în care se putea ascunde Reiss deveniseră neobișnuite și neîntemeiate, iar Marina se temea că obsesia lui Duncan îi ruinase iremediabil reputația de jurnalist serios. Acum șase luni, aproape că îl costase cariera. În timpul unei emisiuni matinale, Duncan susținuse că Reiss avusesese sute de milioane ascunse într-un cont la Banca Internațională din Caraibe, localizată în Insulele Cayman. Duncan explicase că autoritățile americane închiseseră ochii, pentru că un grup de politicieni de rang înalt, care aveau și ei milioane ascunse în conturi secrete, apărau banca. Interviu provocase senzație nu doar datorită afirmațiilor lui Duncan, ci și datorită modului în care le făcuse. Discursul său neclar și aspectul neîngrijit nu trecuseră neobservate de telespectatori. Imediat apăruseră zvonuri cum că Duncan Sander își pierduse controlul. Banca Internațională din Caraibe amenințase că îl va da în judecată nu doar pe Duncan, ci și revista *Press*, precum și compania-mamă Merchant Publications. La presiunile directorului executiv Brancusi, Duncan își retractase rapid acuzațiile. Apoi, fusese un întreg spectacol când mersese la o clinică de dezintoxicare din Connecticut, unde petrecuse câteva săptămâni încercând să renunțe la băutură și îngrijindu-și egoul. Din câte observase Marina, dezintoxicarea nu-l ajutase prea mult în ceea ce privește consumul de alcool. Primise o grațiere de la *Press*, iar o lună mai târziu, Duncan era la muncă.

Acum, se afla la a doua încercare de reabilitare și Marina știa că asta era ultima șansă pe care Brancusi i-o acordă. Îi dăduse un ultimatum: să renunțe definitiv la alcool și să revină la serviciu apt de muncă sau să nu se mai întoarcă niciodată. Duncan nu își mai putea permite încă o scăpare. Încă o greșală, și Brancusi îi va lua capul.

- Duncan, poți dovedi asta? Va trebui să o faci. Nu putem avea alt...

Marina se opri, fără să termine propoziția. Lui Duncan nu îi plăcea să i se reamintească de interviu ori de problema lui cu alcoolul sau de orice altă greșală pe care o făcuse vreodată. Nu se vorbea niciodată despre asta, cu excepția unor referințe vagi.

- De data asta, chiar pot. Are peste șaptezeci de milioane la Swiss United.

Marina a notat „Swiss United“ și a subliniat numele.

- Swiss United. Deci nu Banca Internațională din Caraibe, zise ea, încercând să nu pară sceptică.

- Nu, asta e problema. Banii au *fost* acolo. Am avut dreptate în legătură cu asta. Dar i-a mutat. Fix înainte să dau interviul.

- Și ai dovezi? Evidențe contabile sau ceva?

- Sursa mea are. Marina, ăsta e materialul carierelor noastre.

Marina tresări când simți o mâna pe umăr. În spatele ei era Grant, somnorus.

- Bună, îi șopti el. Nu am vrut să te sperii.

- Trebuie să închid, spuse Marina. Vorbim mai târziu.

- E Grant acolo?

- Da.

- Bine. Te sun mâine, când am detaliile privind predarea.

- În regulă. O seară bună, Duncan!

- Scuze, spuse Grant săruând-o pe Marina pe creștet, în timp ce ea lăsa jos telefonul. Ți-am auzit vocea și credeam că plasai vreo comandă la room-service. Sunt lihnit.

Marina râse.

- Nu asta făceam, dar aş putea s-o fac. Ce vrei?

- Hai să vedem!

Grant se întinse peste ea și luă meniul.

- Cu cine vorbeai?

- Cu Duncan.

- Ce voia?

- Lucrează la un articol. Voia să-l ajut.

Grant ridică privirea din meniu.